

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

11. ŘÍJNA 2020

Z obsahu:

Uzdravit svět -

5. Solidarita a ctnost víry

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 2. září 2020,
nádvoří Sv. Damase
v Římě
- strana 2 -

Svatý Kalixt I.

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu
Alice Lenczewské (23)

- strana 5 -

Nejkrásnější květ ráje (24)

Kardinál Alexis
Henri Marie
Lépicier O.S.M.
- strana 7 -

Dvě ženy - stejné Srdce -
jeden cíl

- strana 11 -

Povyšovat se
nad dobro i nad zlo

Rozhovor s italským
dominikánem Antoniem
Olmim vyučujícím
systematickou teologii na
fakultě Emilia-Romagna
v Boloni
- strana 12 -

Křesťané vykonávající bohoslužbu v Kalixtových katakombách

Uzdravit svět - 5. Solidarita a ctnost víry

Katecheze papeže Františka při generální audienci 2. září 2020, nádvoří Sv. Damase v Římě

(Sk 2,1-4)

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Po tolika měsících se setkáváme tváří v tvář a ne skrze monitory. Tváří v tvář, a to je krásné. Nynější pandemie zvýraznila naši provázanost. Všichni jsme vzájemně spojeni ve zlém i v dobrém. Abychom tedy z této krize vyšli jako lepší, musíme tak učinit všichni společně, nikoli sami, ale společně, protože sami nemůžeme. Buď společně, nebo vůbec. Musíme to

učinit společně, všichni v *solidaritě*. Toto slovo bych dnes rád zdůraznil: solidarita.

Jako lidská rodina máme společný původ v Bohu, obýváme společný dům, planetu-zahradu, zemi, kde nás usadil Bůh, a máme společný úděl v Kristu. Jakmile však na toto všechno zapomináme, naše *provázanost* se stává *závislostí* jedněch na některých, ztrácíme harmonii provázanosti a solidarity a vzniká závislost jedněch na některých, zvětšuje se nerovnost

a marginalizace, oslabuje sociální předivo a ničí životní prostředí.

Proto je dnes více než kdy jindy nezbytný *princip solidarity*, jak učil sv. Jan Pavel II. (srov. *Sollicitudo rei socialis*, 38-40). Ve světě vzájemně propojeném zakoušíme, co znamená žít v téže „globální vesnici“. To je hezký výraz. Obrovský svět není ničím jiným než globální vesnicí, protože všechno je vzájemně propojeno. Ne

Pokračování na str. 10

Já sám... Známe tuto reakci dítěte, které se začíná osamostatňovat. Jak to leckdy dopadá, víme. Pokud však takto reaguje člověk dospělý, s plným užíváním rozumu, ve vztahu k Bohu, bývají následky často mnohem horší a hlubší. Neboť protiví-li se člověk vědomě Boží vůli, vždy poškozuje také svoji duši, a setrvávání v tomto odporu vzdaluje lidskou duši od Boha víc a víc. Až... někdy i k definitivnímu odloučení se od Boha.

Denně slyšíme, že je krize – hodnot, manželství, zdravotní, ekonomická... Ačkoliv je to pravda, mají všechny jeden společný jmenovatel: oddělení se od Trojjediného Boha. To je pravá příčina všech krizí! A provází lidstvo již od prarodičů, kteří se v ráji nechali ošálit ďáblovým mámením a dali přednost vlastní „samostatnosti“ před závislostí na Stvořiteli. Neuposlechnutí jeho vůle se záhy ukázalo jako špatné rozhodnutí, jež přivedlo Adama a Evu k poznání své nedokonalosti a dokonce se zároveň stalo příčinou jejich vyhnání z věčné svatební hostiny, jak o ní čteme v dnešním evangeliu. Byla to vlastně svobodně zvolená ztráta Boží ochrany před mocí ďábla, který tak získal snadný přístup k lidské duši...

Jestliže si Adam s Evou mysleli, že se stanou požitím plodu ze stromu poznání dobra a zla na Bohu nezávislími, mylili se. Člověk nikdy není nezávislý. Jak zdůrazňuje Ježíš Alici Lenczewské (str. 5-7), v každé životní chvíli je třeba volit: buď

Editorial

s ním, anebo ne. Čili buď dobro, anebo zlo; žádný lidský skutek není neutrální. A ten, kdo se rozhodne proti Bohu, ať už si myslí, že se tak osvobodí ze závislosti na něm, přece jen – byť nevědomky – se stává závislým – na satanovi. Neboť, jak opět říká Ježíš Alici, cokoliv člověk udělal, udělal to z Ježíšovy nebo satanovy inspirace.

Velmi bolestným omylem pak je, když sice člověk touží pracovat pro Ježíše, ale nehledá jeho vůli, poněvadž si myslí, že sám dokáže rozhodnout, co je dobré, co je vůle Boží. Tu asi nemusíme pro příklady chodit daleko... A tak se také snadno stane, že i dobře míněná pomoc druhým se může dít na úkor základních povinností a zanedbání vůči nejbližším. Proto je stále potřeba o rozpoznávání dobra a zla Boha prosit. Naše zdánlivá nezávislost vlastně není ničím jiným než pyšným vzepřením se Dárci všeho dobra, a to s důsledky, jež můžeme přirovnat k osudu vyhozeného svatebčana z Ježíšova podobenství...

I když ďábel pádem prvních lidí otevřel brány lidských duší ke svému působení, nezvítězil definitivně nad jejich potomstvem. Bůh totiž splnil svůj slib a dal světu Ženu, která rozdrtila satanovu hlavu a která byla počata bez poskvrny dědičného hříchu, takže v ní ďábel nic svého nenajde, a to zmaří jeho pyšné plány. Tak

čteme o Panně Marii u kardinála Lépiciera. (str. 7-9) Avšak zde na zemi jsou stále vedeny těžké boje se satanem, který se nikdy nevzdává a usiluje o každou lidskou duši. Protože jde o boj duchovní, nelze jej vést lidskými silami. Je však zapotřebí umocňovat víru v Ježíše Krista Krále a zasvěcení se Panně Marii – navádí na správnou cestu dominikán Antonio Olmi. (str. 12-13) To není nic nového, ale upřímně: Žijeme tak? Ne-li, pak se nemůžeme divit, že se ocitáme v krizi... My sami, ale i svět kolem nás.

Papež František správně říká, že z krize vyjdeme lepší, nebo horší. Nejde však jen o solidaritu s druhými, ale jde především o duchovní proměnu, a to takovou, která nás buď znovu či ještě silněji připoutá k Trojjedinému Bohu, anebo nás ještě více od něho osamostatní – což ovšem znamená to nejstrašlivější: stát se závislým na satanovi. A jak jsme již řekli, nic mezi tím neexistuje; myslet si, že ano, je sebeklam, je znamením setrvání v krizi...

Prožíváme měsíc zasvěcený nejen mišním, ale také Panně Marii a modlitbě růžence. Udělejme tedy každý aspoň to málo, které nás vlastně moc nestojí: vezměme do ruky růženec a před tváří Boží se modleme za ochranu svoji i celého světa před mocí pekelného hada a za vítězství nad nepřáteli naší spásy. A bude-li to ve shodě s Boží vůlí, můžeme i vyprosít – ve spojení se smírnými oběťmi – zdárné vybědění z krizí, jimiž je náš svět tolik zasažen.

Daniel Dehner

Když se dnes vrátíš do chrámu ke svému Pánu a Mistru, jistě si všimneš, že zde panuje napjatá atmosféra. Vrcholí zde střetnutí mezi Božím Synem a vedením vyvoleného národa, které nechce přiznat, že právě On je slíbeným Mesiášem.

Přišel je pozvat do svého království, ale jim připadá nemyslitelné, že by měli opustit své vlastní království, které si neprávem okupovali jako své. Ocítají se svou vinou v tragické situaci, kterou jim Pán opakovaně vysvětluje nejdříve v řadě podobenství. Oni sice pochopí, že se to vztahuje na ně⁽¹⁾, ale vyvodí z toho zcela opačné závěry: odmítají pozvání i osobu svého Vykupitele. Pán tě dnes opět volá k sobě, abys jejich příklad přijal jako varování a výstrahu.

Celé Ježíšovo evangelium, vyjádřeno tím nejstručnějším způsobem, je *pozváním na svatbu*. Všechno, co je v něm obsaženo, musí vnímat pod tímto zorným úhlem. Naše skutečná blaženost je nerozlučně spojena s oslavou Boha a jeho Syna. Jestliže ti evangelium předkládá také příkázání, jimiž se máš řídit, pak to není proto, že by tě Bůh chtěl omezovat a ztrpčovat tvůj život, ale je to všechno součástí jeho *pozvání na svatební hostinu*: je to směr a cesta, kudy se tam ubírat, a podrobný návod, jak se na tuto nejvznešenější hostinu připravit. Tato nebeská svatba totiž nabízí něco mnohem více než jen *tučné hody, štavnatá jídla a vybraná vína*. Král slibuje svým hostům, že *zde sejme závoj, který halil všechny lidi, odejme hanbu svému lidu, setře slzy z každé tváře a navždy zničí smrt*.

Proč je tedy tolik lidí tohoto světa, kteří odmítají tak velkodušné Otcovo pozvání? Domnívají se ve své pýše, že není nad „hostinu“, kterou si oni sami vystrojují. Nedomnívají si ani představit, že existuje něco hodnotnějšího, než jsou jejich majetky a obchody. Už samu zprávu, že je tu možnost jít na hostinu nekonečně lepší, vznešenější, bohatší a štedřejší, pokládají za své ohrožení a někteří přímo za urážku. A tak nejen že sami nepřijímají pozvání k Otcově hostině, ale chtěli by všemožně dosáhnout toho, aby ani nikdo jiný na tuto hostinu neodešel a tak se nepřesvědčil, jak klamné je všechno to, co jejich město s tak hlučnou okázalostí nabízí. Proto ne-

radi vidí a slyší Královy obětavé služebnky, kteří vytrvale šíří jeho velkodušné pozvání, přímo je nenávidí, a v obavách, aby nebyli usvědčeni, že jejich nabubřelé *més-to* je ve skutečnosti nicota a klam, znevažují poselství, které tito služebníci přinášejí. Snaží se dokázat před druhými, ale především sami sobě, že jsou to jen výmysly, že takový slavný, velký, dobrotivý a velkorosý Král, větší než oni, ani nemůže existovat. A pokud jeho služebníci přesto trvají na svém, jejich slova znějí věrohodně a přesvědčivě a potvrzuje je výmluvně i jejich chování, neváhají je dokonce všemožným způsobem sprovodit ze světa a umlčet.

To je tedy situace, v jaké se ocítáš na tomto světě. O tvou přízeň se svádí přímo konkurenční boj. Není možno zůstat lhostejným ani neutrálním. Hledáš-li své potěšení na nepravém místě, zpochybňuješ tím Královo poselství, znevažuješ dar jeho *hostiny* a dáváš přednost prázdnému klamu před věčnou hodnotou. Nepřátelé Božího království se snaží, aby jejich nabídka byla co nejatraktivnější, a zdá se, že mají úspěch. Jen si poslechni, jaké jsou výmluvy těch, kteří nemají zájem o pravé hodnoty: *Koupil jsem statek ...koupil jsem spřežení⁽²⁾ ...Koupil jsem si...* a to je teď můj celý svět. Všude a všim tě zvou do svého světa, ze všech stran a všemi prostředky to k tobě doléhá: Kup si, těš se jen tím, co jsme ti připravili, nic víc nepotřebuješ ke svému štěstí. Všechno si můžeš koupit, své potěšení, svou rozkoš.

Copak si už nevzpomínáš, co jsi od svého Pána slyšel na samém začátku jeho působení, když ti vysvětloval, kdo vlastně má oprávněný nárok na skutečnou blaženost a štěstí?⁽³⁾ Už jeho horská řeč byla pozváním k jeho *svatební hostině*. Není to úplný opak toho, s čím operuje tento svět? Není ti nápadný ten rozdíl? Ti, kteří si *kupují*, myslí na sebe. Tvůj Král naopak *prostírá stůl⁽⁴⁾*, protože myslí na druhé. Každé neobsazené místo na svatbě jeho Syna působí Otcovi bolest. Nejsi-li z těch, kteří myslí jen na sebe, *jdí na rozcestí*, a koho tam najdeš, tomu ukaž správnou cestu, *pozvi ho na svatbu*.

Ježíšovo podobenství obsahuje na závěr argument i pro ty, kteří jsou natolik

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 25,6–10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to štavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme hanbu svého lidu na celé zemi, neboť Hospodin to pravil. V ten den se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení – Flp 4,12–14.19–20

Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otcovi, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 22,1–14

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému syno-

Dokončení na str. 9

zahledění do sebe, že je nedojímá ani nepřesvědčuje láska a dobrota Hostitele. Nebude to dlouho trvat a celé město nepravých potěšení se změní v nicotné trosky, a pak už nebude nic, jen Králova hodovní síň s těmi, kteří přijali pozvání, a všude jinde bude *vnější temnota*. Ten kontrast bude tak velký, že venku *bude jen plác a skřípění zubů*.

Je stále v tvé moci přispět k záchraně těch, které dosud nikdo nepozval. Jdi za nimi, i *kdybys měl jít temnotou rokle⁽⁵⁾*.

Pane, ty jsi můj pastýř, veď mě po správných cestách.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 21,45; ⁽²⁾ Lk 14,18–19;

⁽³⁾ srov. Mt 5,1–12;

⁽⁴⁾ srov. Ž 23,5; ⁽⁵⁾ srov. Ž 23,4

Svatý Kalixt I.

Tento v pořadí 16. papež měl pozoruhodný život. Nejprve byl otrokem, poté vězněm na nucených pracích. Patří mezi největší osobnosti na papežském stolci prvních staletí. A třebaže jeho pontifikát trval pouhých pět let, zapsal se do dějin Církve svaté natrvalo, a to nikoliv hlavně svou mučednickou smrtí, ale především svým dílem.

Jeho narození se klade k roku 155. Jistý čas byl otrokem císařova náměstka Marka Aurelia Karpofora, jenž byl tajným křesťanem – v době pronásledování vyznavačů Ježíše Krista to ani jinak nešlo. Karpoforos ho pověřil správou financí a později i výnosným obchodem s rybami na římských trzích. Kalixtovi se vedlo dobře, časem si k němu ukládali peníze i další křesťané v naději, že je u něj mají jako v bance. Jenže „banka Kalixt“ z tehdy blíže nespecifikovaného důvodu zkrachovala. Do toho přišlo obvinění ze strany židovských konkurentů z jeho nekalých praktik. Kalixt se polekal a uprchl, aby se vyhnul případnému trestu. Tím ovšem podezření zasílilo. Karpoforos ho nechal stíhat a byl úspěšný – jeho mužům se Kalixta podařilo dopadnout, když v přístavu zahlédl svého pána a pokusil se skokem do moře dostat na loď v naději, že na ní odpluje z Říma.

Karpoforos ho za trest poslal na těžké práce do mlýna, kde musel podstupovat pořádnou dřinu, navíc s okovy na ruku a železným kruhem kolem krku. Nadto zakoušel neustále hlad a bití dozorců.

Po čase se za něj u Karpofora přimluví někteří z křesťanů, kteří svěřili Kalixtovi své finance. Uvažovali zcela pragmaticky – doufali, že se mu podaří vyzískat je zpět od židovských dlužníků, kterým je v časech prosperity důvěřivě půjčil. Kalixt, patrně ve snaze co nejrychleji uvést vše do pořádku, šel věc vyřešit okamžitě – žel, v sobotní den a přímo do synagogy, kde byla shromážděna celá komunita modlících se Židů. Ti si na něj obratem stěžovali u prefekta Fusciana pro narušování svých náboženských obřadů a navíc jej nařkli z vyznávání zapovězené křesťanské víry. Fuscianus dal Kalixta zbičovat a odsoudil ho k nuceným pracím v obávaných sardinských dolech.

Nepředstavitelné lopotě na tomto místě nebyl naštěstí vystaven příliš dlouho. Zachránilo ho jednání papeže Viktora s Marcii, milenkou císaře Commoda, které vyústilo v propuštění křesťanských vězňů. Marciiin důvěrník Hyacint, jenž byl jednáním o propuštění pověřen, do seznamu vězňů iniciativně připsal i jméno Kalixtovo, jež v něm původně nebylo. Svobodu dostal Kalixt vzápětí i od Karpofora. Přestal tudíž být otrokem a mohl odejít do Antia, kam ho poslal papež Viktor – snad aby otupil ostré hrany vztahů, které od doby nedávného incidentu s penězi a nevídané pozornosti po udání ze strany židů byly ještě stále zřetelné.

V Antiu mu byla jakožto vyznavači, který trpěl pro viru, přiznána papežem pravidelná podpůrná penze. Po deseti letech se vrátil do Říma – na výzvu papeže Zefyryna, původně rovněž otroka, jenž ho dobře znal. Dokonce ho vysvětil na jáhna a roku 199 pověřil správou křesťanského pohřebiště na via Appia. Kalixt zde z pohřebišť význačných křesťanských rodin prakticky vytvořil nový hřbitov. Později vyšel do povědomí jako Kalixtovy katakomby, paradoxně přesto, že on sám jako jediný z následovníků sv. Petra spravujících pontifikát ve 3. století poslední místo svého odpočinku v nich nenašel. K tomu se dostaneme později.

Velmi schopný jáhen Kalixt se stal vbrzku jednou z nejdůležitějších osobností mladé římské církve. Zefyrin jej časem vysvětil na kněze a zřejmě se stal jeho pravou rukou. Když v roce 217 Zefyrin zemřel, byl za nástupce zvolen Kalixt.

Ne každý byl s touto volbou srozuměn – nejméně pak vzdělaný kněz Hippolyt, jenž žil v přesvědčení, že nejvhodnějším kandidátem na Petrův stolec není nikdo jiný než on sám. Utvrzován v tom i svým okolím, začal proti Kalixtovi vystupovat. Krom Hippolytova postoje zde byl ještě

fakt, že Kalixt otálel s odsouzením zjevných Sabelliových bludů, že Otec, Syn a Duch Svätý jsou různé projevy jedné jediné božské osoby. Kalixt tak ihned po svém jmenování neučinil proto, že tento akt vykonal již Zefyrin, a také ve snaze hlavně bránit Církev před útoky zvenčí. Přikročil k tomu později.

Musel proto čelit útokům zevnitř, a síce takového rázu, jaký Nevěsta Kristova dosud nepoznala – Hippolyt se, podporován svými stoupenci, prohlásil za papeže. Tím se stal prvním vzdoropapežem v dějinách. Sepsal dokonce i hanopis *Filofumena*, v němž na Kalixtovi a jeho předchůdci Zefyrinovi nenechal ani nit suchou. Nebyl sám, kdo se proti Kalixtovi postavil, římského biskupa napadal i slavný Tertulián.

Nešlo přitom jen o útoky s poukazováním na jeho pohoršlivou vězeňskou minulost, nýbrž o otázky věroučného a čistě společenského charakteru. Až dosud se například podle státního zákonodárství zapovídalo uzavírat sňatky napříč mezi jednotlivými stavy; vrazi, odpadlíci a cizoložníci bývali z lůna Církve vyobcováni. Mohli se kát, ale nemohli počítat s odpuštěním ze strany Církve, přinejmenším ne ze strany příliš přísných kněží a biskupů typu Hippolyta. Kalixt jednal proti této praxi a společensky nerovné sňatky povolil, dokonce i mezi svobodnými a otroky, a to byl epochální převrat, jímž podkopával základy otroctví. Projevil i Kristovo milosrdenství vůči litujícím hříšníkům a umožnil těmto marnotratným synům navrátit se po pokání zpět do Otcova domu. Argumentoval mj. tím, že Církev dostala moc rozhrěšovat všechny hříchy a že milosrdenství z její strany nemá být odpíráno nikomu, kdo zatouží po odpuštění a chce se smířit s ní a jejím prostřednictvím i s Pánem.

Toto vše Kalixtovi odpůrci kritizovali. Ten největší, Hippolyt, však časem uznal své pochybení a požádal Kalixta o odpuštění. On, Kristův náměstek, mu je s radostí udělil a Hippolyt pak po letech zemřel mučednickou smrtí...

Kalixt též zavedl formuli svatého křtu, která se brzy stala normou v celém křesťanském světě. A byl to údajně on, kdo zavedl tzv. suché či kvatembrové dny, věc dnes již víceméně neznámou.⁽¹⁾

Nedbal ovšem jen o duchovní dobro svých oveček. Nechal postavit jakýsi dobročinný ústav pro ty, kdo by potřebo-

vali materiální pomoc. K němu přistavěl i modlitebnu. Později z takovýchto zařízení vznikly diakonie – ústavy s kostely spravované dosazenými jáhny. To bylo za časů císaře Alexandra, jedné ze vzácných výjimek mezi římskými imperátory, nastavených vůči křesťanství příznivě. Císař vyšel Kalixtovi vstříc a parcelu na stavbu mu za menší finanční obnos podstoupil, ač se o tuto lokalitu ucházel jeden z bohatých Židů, jenž zde chtěl postavit hospodu.

Hlavní potíž tkvěla ve skutečnosti, že toto místo za řekou Tiberou (Zátibeří) se nacházelo v židovské čtvrti, jejíž obyvatelé nahlíželi na křesťany více než nevrážlivě. Stavba budovy v jejich hájemství, za jaké svou čtvrť považovali, jim byla trnem v oku. Snažili se římského biskupa u císaře pošpinit, ten však na ně nedal, znaje Kalixta jako moudrého a ctnostného muže a jako hlavu náboženství, jehož vyznačení vynikali svým ctnostným životem.

Židé pochopili, že tudy cesta nepovede, rozhodli se proto vzít záležitost do svých rukou. Vyvolali menší protikřesťanské vzbouření, při němž pronikli do nového ústavu, vyhodili Kalixta z okna na dvůr, kde ho ukamenovali. Poté jej s kamenem na krku vhodili do studny. Došlo k tomu 14. října 222.

Křesťané zbídačelou tělesnou schránku svého pastýře ze studny vyzdvihli. Aby zbytečně nevyvolávali další vášně svých nepřátel, nenesli ji přes celé město do jím kdysi spravovaných katakomb, ale pohřbili papeže-mučedníka na bližším Kalepodiově hřbitově při via Aurelia. Když po letech, již v lepších dobách, vystavěl papež Julius při zátibeřském ústavu, vybudovaném Kalixtem, baziliku S. Maria in Trastevere, bylo do ní Kalixtovo tělo přeneseno.

Církev tohoto mučedníka připomíná 14. října. Na obrazech ho poznáte podle papežské tiáry a knihy, na které leží kámen.

Poznámky:

⁽¹⁾ Suché dny či kvatembr (quatuor tempora) se vracejí 4x do roka (v týdnech po 3. neděli adventní, po 1. neděli postní, ve svatodušním týdnu a po svátku Povýšení sv. Kříže) vždy ve středu, pátek a sobotu (pokud nepřípadně na tyto dny významnější svátek, který má přednost – kupř. svátek sv. Josefa). Jsou zasvěceny postu a modlitbě, které nám připomínají naši hříšnost a potřebu očištění.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (23)

Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova, místa označena „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Neděle 14. 6. 87, 23:50 h.

- Tolik mých proseb jsi splnil, Otče, cožpak tato zůstane bez odpovědi?

† Nezůstala bez odpovědi. Mnoho jsi vyprosila a mnoho jsem složil na tebe, abych ti ulehčil a pomohl. Proč pochybuješ? Proč se tvá víra ohýbá pod tíhou, o kterou jsi prosila? Nes tu tíži, tu bolest, o kterou se Já dělím s vámi.

Zasvěcují vás do Mého utrpení a pomáháte Mi v mém poslání, které Mi dal milující Otec. Má láska vám dala to utrpení a je to dar cennější než uznání celého světa.

Důvěřuj, Mé dítě, po slzách bude radost. Měj trpělivost. Neuspišuj to, co musí dozrát v čase. Mezi zrnem a plodem je zapotřebí čas, protože jinak se plod nerozvine do své plnosti nebo nebude vůbec.

„Je jako strom zasazený u vodních toků; ten ve svůj čas ponese plod a jeho listí nikdy neuschává...“ (Ž 1,3)

† Miluji vás, Moje děti. A jsem velmi blízko, přivinuji vás k Mému krvácejícímu Srdci. A spolu se Mnou krvácejí vaše srdce, aby vaše radost byla ve Mně.⁽¹⁾

Přivíňte se ke Mně a buďte se Mnou v té hodině Mé bolesti, která zrodila spásu pro mnohé. Neste Můj kříž, Mé děti, dokud nepomine čas utrpení.

Středa 22. 7. 87, 7 h.

- Ježíši, přijmi tento den a buď se mnou.

† Jsem.

- Prosim za ty děti, které mají problémy.⁽²⁾

† Jsou trochu lehkomyšlné.

Láska vyžaduje především odpovědnost za druhé i za sebe. Proto jsou tak důležité povinnosti vůči rodině a vlastní závazky. Lepší je dělat to solidně a obětovat Mi ty těžkosti než hovořit o lásce, která končí pouze u deklarací.

Je třeba uvážlivě sloužit druhým. Nemůže se to dít na úkor základních povinností a zanedbání vůči nejbližším. Jestliže služba Mně rodí zlo, které se vkrádá do rodiny, tak je třeba vrátit se domů a tam Mě oslavovat vším, co je možné vnést vlastním srdcem, a tak obohacovat své nejbližší.

Sloužení Mé lásce je především vnášení lásky do našeho nejbližšího okolí. Nedá se jít s láskou dál a pominout to, co je nejbližší. Je třeba přijímat takové podmínky, jaké jsou, jaké jsem dal, a proměňovat je Mojí láskou. Prosit za to, obětovat Mi to všechno, i své obtíže, a zachovat věrnost.

Pátek 24. 7. 87, 22:30 h.

- Má modlitba je teď taková, že před Tebou mlčím, poněvadž mi úplně schází slova, anebo nedokážu nic víc vyslovit, jenom Tvé Jméno, můj Spasiteli. A stále jsou slzy v očích.

† Učím tě Mé lásce.

Sobota 25. 7. 87, 9:30 h.

- A kromě toho, čas od času o sobě dávají vědět mé lidské slabosti: netrpělivost, pýcha, lakomství, nepřejícnost, nezávislost.

† Jsi nadále sebou – jako každý člověk – bezmocná vůči svým nedostatkům.

Připomínám ti to, aby se ti nezdálo, že jsi nad ostatními. Připomínám ti to také proto, abys nemyslela, že sama cokoliv zvládneš, nebo že máš nějakou vlastní hodnotu.

Všechno je Mým darem, a když třeba jen trochu uberu z Mé milosti – ukazuje

se tvá lidská ubohost a bezmoc vůči zlu, které má bez Mé ochrany k tobě přístup. Pamatuj na to, Mé dítě, a buď bdělá – vždycky sjednocená s Mojí mocí.

Vždycky si to uvědomuj a nemyl se, že Mi můžeš cokoliv dát kromě své bezmocnosti a lásky naplněné touhou po Mé lásce.

A že cokoliv užitečného můžeš učinit kromě odevzdání Mi své vůle, abych já skrze tebe konal dobro. Jediná cenná věc, po které od tebe toužím, je tvoje láska a tvá vůle.

Musíš chtít, abych ti pomáhal vytrvat v sebeodevzdávání, a Já to udělám.

To, nakolik tě budu moci proměňovat, záleží na síle tvé touhy a na tom, aby sis nepřipisovala jakoukoliv vlastní hodnotu a jakékoliv možnosti.

Nezapomínej na to, abych ti nemusel uštědřovat bolest k poučení.

Víš – poněvadž jsem ti to dal poznat – jak velice toužím obdarovávat každé Mé dítě, jak toužím, abyste byli šťastní, a jak moc trpím kvůli tomu, že Mi to nedovolujete. Že se ukrýváte před Mou láskou i před Mými dary za svoji pýchu a samolibost.

Stále se vám zdá, že něco znamenáte a dokážete. A Já, když vám chci pomoci, vás musím bolestivě uzdravovat z těch iluzí. Tak obtížné je pro vás srovnat se s pravdou o sobě. Dokonce i ti, kteří o tom vědí, tak rychle zapominají, tak ochotně vytvářejí stále nové klamné projekty.

Není nic hodnotnějšího než Moje vůle. Nejsou vůbec žádné hodnoty mimo Mne. Dobro existuje jenom jako realizace Mé vůle. Dobro v člověku a v jeho životě též!

Protivení se Mé vůli vedlo k prvotnímu hříchu. Lidské působení – každého z vás – neujednané v srdci se Mnou není dobrem. A to, co není dobro, je zlo. Nejsou neutrální skutky. Nejsou neutrální situace – žádné. Vždycky, v každé životní chvíli je třeba vybírat: buď se Mnou, nebo ne.

Samostatnost je oddělením se ode Mne. A je iluzí, poněvadž člověk nikdy není nezávislý.

Nezávislý – to znamená působící bez Mne. Jestliže beze Mne, tak ze satanovy inspirace. Žádný člověk nikdy nic neudělal sám. Cokoliv udělal, udělal to z Mé nebo satanovy inspirace.

Nejbolestnější omyly jsou tehdy, když někdo touží pracovat pro Mne, ale nepočítá s Mou vůlí, poněvadž mu připadá, že

vi, že dokáže sám rozhodnout, co je dobré – co se shoduje s Mou vůlí.

To je častá chyba Mých služebníků. Je to chyba pýchy spočívající v připisování si schopnosti rozpoznávání.

O rozpoznávání je třeba stále prosit, a to prosit z pozice, že se nic neví. Protože tomu tak skutečně je.

V každé chvíli je třeba prosit, být vnímavý, setrvávat ve Mně, ptát se.

Mít otevřené oči na důsledky svých činů a uši pro hlas Mého hodnocení.

Pokora je ustavičná závislost na Mně, vyplývající z vážně braných Mých slov, že beze Mne nemůžete učinit nic⁽³⁾ – nic dobrého. Proto je tak cenná cesta Božího dětství.

Dítě – dobré dítě – nedělá nic bez souhlasu rodičů.

Na všechno se ptá, prosí o dovolení, ze všeho se vyznává.

Ví, že všechno záleží na rodičích. Jimi se pyšní, z nich se těší, miluje je. Ví, že touží po jeho dobru, a poslouchá je. Důvěřuje jim.

Jak mnohem větší jsou Mé možnosti než ty pozemských rodičů, jak větší láska. O kolik větší je bolest ze ztráty dítěte, které si, když chtělo být „dospělé“, zvolilo nezávislost – čili odmítnutí Otce, třeba jen krátkodobě.

Pády bezděčně způsobené tvou přirozeností jsou jen malým zlem.

Skutečným zlem je samostatnost, poněvadž v ní se skrývá odvrácení se od Mé lásky, která bdí a pomáhá. V ní jsou totiž obsaženy vlastní plány a ambice. Vlastní – to znamená vycházející z pýchy a samolibosti nebo z klamu, že v tom může být něco dobrého.

A tak jsme došli k bodu řešení: Mým milovaným dětem musím působit bolest, abych odstranil jejich iluze a jejich závislost na satanovi.

„V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme... »Neboj se. Mluv dál, nemlč. Vždyť já jsem s tebou...“ (Sk 17,28; 18,9–10)

Neděle 26. 7. 87, 11:10 h.

† Rozmlouvejte se Mnou ve svých srdcích. Toužím po vašich srdcích a vaší odevzdání. I po úplném odevzdání se Mé lásce: ve všem, co se přihodí. Žijím po tom!

To nevadí, žes Mi to říkala mnohokrát. Je zapotřebí se stále odevzdávat a obětovat. Neustále v tom setrvávat, v tom žít. Tehdy budeš Mým znamením, Mým srdcem, Mými ústy i Mými rukama.

Toužím po odevzdanosti a lásce, protože to je obětavost.

„*Děti, poslouchejte své rodiče v Pánu...*“ (Ef 6,1)

Neděle 26. 7. 87, 22:25 h.

† Nikomu nedávám utrpení nad jeho síly. Dávám tolik, kolik je zapotřebí k povznesení na duchu. Neboj se svého utrpení, ani utrpení někoho jiného.

Je ho velmi zapotřebí, je potřebné. Jednou to pochopíš.

Miluji vás, Mé děti, a tak moc toužím po vašem štěstí.

Všechno je z Mé vůle a všechno je potřebné, abyste se radovali ve Mně a pro radost těch, které ke Mně přivádíte.

– Zadržel jsi moji modlitbu slz...

† Není možné tak stále... Ve společném životě se Mnou je potřebné bohatství forem. Modlitba slz je velmi vyčerpávající – raduj se se Mnou jiným způsobem.

– Ale jsi teď jakoby vzdálený...

† To je zdánlivé. Jsem velmi blízko, vždyť tě miluji a neopustím tě ani na chvíli. Pořád tu jsem a dívám se na tebe. Raduji se, když se tvé srdce na Mě usmívá. Láska, to je úsměv a touha být blízko. Proto jsem neustále u tebe. Raduj se. Velmi tě miluji a toužím po tvé lásce.

Pondělí 27. 7. 87, 22:25 h.

– Děkuji Ti za tíži tohoto dne. Děkuji Ti za Tvoji lásku v tom obsaženou, neboť Ti mám co dát.

† Přesvědčila ses, jak utrpení se Mnou sblíží a jak učí dětské odevzdanosti.

– Stále mi však chybí poznání rozsahu mé viny. Ani ne tak bezprostřední viny, jako zla, které je ve mně a z kterého mě léčíš.

† Každé pokoření je léčbou z pýchy a soběstačnosti. Přiblížila ses Mi víc...

Jestliže Mi něco odevzdaš – už se k tomu nevracej, protože to už není tvoje.

Uč se takovému postoji, abys získala svobodu vůči tomu, co je od lidí, všeobecně od všeho, co není Mnou. Nádherná je svoboda Božích dětí, které pečují jenom o jedno: o Moji lásku.

Úterý 28. 7. 87, 22:50 h.

– Děkuji Ti, Kriste, za bolest i za lásku, kterými jsi vyplnil tento den.

Tak mnoho lásky jsi vlil do mého srdce, že nedokážu mít zármutek či nechut k nikomu. Dokážu jenom milovat a toužit

Nejkrásnější květ ráje (24)

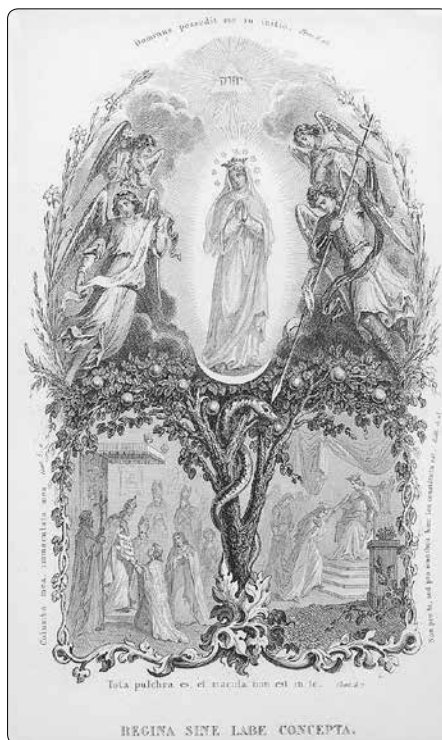
KRÁLOVNO POČATÁ BEZ POSKVRNY HŘÍCHU DĚDIČNÉHO

NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE

„Tys sláva Jeruzaléma, tys radost Izraelova, ty čest jsi lidu našeho.“ (srov. Jdt 15,9)

Zde na světě neoslavuje Boha po hypostatickém spojení, tedy spojení Slova s naší lidskou přirozeností, nic více než Neposkvrněné početí Panny Marie.

Na počátku Bůh stvořil z ničeho člověka obdařeného rozumem, aby viditelně zjevil svou velikost a slávu. Avšak hříšný člověk vzpourou proti svému Stvořiteli znetvořil tento obraz božství vtisknutý do jeho duše: stal se nepřítelem Boha natolik, že se stal v očích Stvořitele odporným. Zůstal zde alespoň někdo ušetřen této zkázy, která postihla všechny,

ve kterém by zůstal původní plán Stvořitele nepoškozený? Budou všechna stvoření poznamenána jedovatým uškutnutím pekelného hada?

Nikoliv, Boží dílo nemůže být zcela zničeno. Panna Maria pro budoucí zásluhu svého Syna, Vykupitele, bude počata bez hříchu, zcela krásná a naprosto čistá,

pomáhat. To je Tvá láska – v ni je možné všechno přijmout a odpustit, přinést každou oběť. Rozšířil jsi to mé obětování donekonečna.

† Miluji tě a vyplňuji Sebou. Rozšířím tvé srdce, abys do něj dokázala pojmout mnoho neštěstí, mnoho zla a závisti.

Ve Mně není nic takového jako nenávisť, zloba, roztrpčenost vůči někomu.

Není nic, co by nebylo láskou.

Pokud dovolíš, abych tě naplnil, ztratí se v tobě také negativní pocity. Prostě jich nebudeš schopna.

V Písni písní je ukázána svatost, a to je tvůj program a povolání.

– Dal jsi mi na srozuměnou: svatost, to je milovat bez jakýchkoliv podmínek a navíc zřejmě ty, které ničí zlo. To znamená: milovat a prokazovat lásku.

Pro člověka to je nemožné, ale Ty takovou milost dáváš každému, kdo touží. Přeměňuješ a není v tom žádná zásluha ze strany člověka. Dar lásky daný zcela nezaslouženě.

† V nové epoše bude rozšířena možnost milovat. Dám lidem schopnost navzájem se milovat. Ti, kteří zůstanou, poznají Mou lásku ve větším rozsahu než dosud. Zažijí ji a budou v ní žít.

Celá historie spásy vede k objevení Lásky. Ke stále lepšímu poznání Boha – Lásky.

Nyní začne přelomová doba: oddělení toho, co je poskvrněné zlem, od toho, co je čisté. Těch, kteří volí zlo, od těch, kteří touží po dobru. Slib lásky otevře brány Mých velkých milostí. Toužím po tom, abych mnohé mohl spojit se Mnou takovým slibem. Ten otevře nové možnosti milování. To je Můj dar pro Moje děti, které touží milovat víc, než dokážou.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: Świadectwo.
Dziennik duchowy.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o.,
Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.
Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) Srov. Jan 15,11.

(2) Ve dnech 15.–26. 7. 1987 se konaly v Otorově čtvrté rekolekce pro Apoštoly čistoty (později Apoštoly čisté lásky). Alicina slova vyjadřují starost o členy tohoto společenství.

(3) Srov. Jan 15,5.

rovna blaženému stavu Adama a Evy při stvoření. Odrzší dokonce v okamžiku svého početí hojnější milost, než dostali naši první rodiče: „Ty jsi celá krásná, ó Panno Maria, a dědičný hřích v tobě není.“⁽¹⁾

Můžeme vůbec popsat krásu Panny Marie v okamžiku, kdy Bůh stvořil její duši a vtiskl ji do jejího panenského těla? Spíše andělé si zaslouží, aby ji obdivovali! Ó Neposkvrněná Panno, potěšení Nejsvětější Trojice, ty jsi vskutku „sláva Jeruzaléma“!

* * *

Neposkvrněné početí Panny Marie úradkem Božím mělo nejen zajistit novou poctu Bohu, že svět obdržel příklad neporušené svatosti, ale pro lidské pokolení se toto tajemství stalo zároveň zdrojem nekonečné radosti: „Ty jsi radost Izraelova.“

Skutečně, Neposkvrněné početí je vyjádřením pravdy o výjimečné ženě, kterou viděl apoštol na Patmosu „oděnou sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy“⁽²⁾. Její krása a čistota je pro porušený lidský rod zdrojem slávy a útěchy. Jestliže byl lidský rod pošpiněn hříchem prarodičů, může se nyní chlubit tímto čistým květem, který tím uděluje kmeni, z kterého vyrostl, větší čest než původní provinění, které mu přineslo zkázu a hanbu.

Neposkvrněné početí Panny Marie jako zářivý rozbřesk ozdobilo Slunce Spravedlnosti, které rozptýlilo tmu hříchu a přineslo světu světlo milosti, pravdy a slávy. Neposkvrněné početí bylo předehrou té nové radosti, kterou Pán Ježíš obnoví zemi. Odtud také Církev zpívá: „Tvé početí, ó Panno a Matko Boží, bylo předzvěstí radosti celého světa.“⁽³⁾

* * *

Neposkvrněné početí Panny Marie je nejen zdrojem duchovní radosti lidského rodu, ale je také pro věřící, tedy pro lid Ježíše Krista, předurčením odměny života věčného, velká to pomoc v jeho pozemských těžkostech a jistá záruka vítězství: „Ty jsi čest našeho lidu.“

Po pádu našich prvních rodičů do pastí hříchu a utrpení si ďábel již myslel, že zvítězil nad jejich potomstvem: ale byl

zcela poražen Pannou Marií, v které našel nic svého, neboť byla počata bez pískrných hříchů: a tím Neposkvrněné početi zmařilo plány tohoto lháře od počátku.

Navíc, výsada Neposkvrněného početi Panny Marie se stala svrchovaným prostředkem ke zničení nástrah, které chystá démon proti naší věčné zkáze, neboť vyjmutí Panny Marie z dědičného hříchů bylo Bohem ustanoveno se zřetelem na její úkol Matky Boží a stalo se počátkem našeho vykoupění. „Nepřítelství položím mezi tebe a ženu, mezi tvé a její potomstvo. Ono ti rozdrtí hlavu a ty je zasáhneš do paty.“ (Gn 3,15)

PŘÍKLAD - ZBOŽNOST CÍSAŘE FERDINANDA III.

Když se v roce 1629 ocitl arcivévoda rakouský Ferdinand III. se svým královstvím v ohrožení Švédy, kteří se těšili z nedávných vítězství, uchýlil se k ochraně Panny Marie. Nechal vztyčit velký pomník na náměstí ve Vídni, jenž byl ozdoben mnoha symboly, které všechny znázorňovaly tajemství Neposkvrněného početi.⁽⁴⁾ Ve čtyřech rozích na podstavci byli umístěni andělé ve zbroji, každý měl pod nohama ďábla, což bylo symbolem vítězství blahoslavené Panny nad dědičným hříchem, a na vrcholu sloupu byla socha Matky Boží, která měla pod nohama prokletého hada. Na spodní části nechal vyrýt tento nápis: „Nejvyššímu Bohu, Pánu nebe a země, od něhož králové obdrželi svůj trůn: Panně Marii, Matce Boží, počaté bez pískrných dědičného hříchů, která byla tento den ustanovena patronkou Rakouska a které císař Ferdinand III. svěruje a zasvěcuje veškeré své jmění, svoji osobu, své děti, svůj lid, svou armádu, své území; a na věčnou památku této úcty vztyčil tuto sochu.“

Nikdy nebylo slavnějšího svátku, než oslava vztyčení tohoto okázalého pomníku; bylo to skutečné vítězství Neposkvrněného početi Panny Marie.

Zbožný císař v doprovodu svého syna Ferdinanda IV., českého a uherského krále, své dcery Marie Anny Rakouské, královny Španělska, za účasti mnoha velvyslanců a jejich doprovodu, všech řeholních řádů a světských kněží a početného lidu šel v průvodu a zakončil jej vyslo-

vením svého slibu nahlas a tím potvrdil před dvorem a lidem svoji něžnou zbožnost k Neposkvrněné Panně.

Tento velkolepý akt hluboké zbožnosti na počest Neposkvrněného početi Panny Marie jí byl natolik milý, že způsobil, aby se její mateřská ochrana viditelně projevila velmi záhy. Opravdu, když několik dnů poté císař cestoval do města Chebu, města v malé vzdálenosti od nepřátelského tábora, byl schopen zastavit výpady Švédů, donutil je k ústupu a k následnému podepsání míru, který pak trval v celém jeho císařství.

MODLITBA

Ó svatá Panno Maria, počatá bez prvotního hříchů, Ty jsi zůstala během celého života čistější a jasnější než denní světlo. Prosíme Tě, abys od nás vzdálila pekelného hada, který nás chce svrhnout do propasti hříchů: pomoz nám zcela zvíťazet nad nepříteli naší spásy, abychom Tě mohli věčně chválit v nebi. Amen.

KRÁLOVNO POSVÁTNEHO RŮŽENCE⁽⁵⁾

DUCH MODLITBY U PANNY MARIE

„Do jejího vytouženého stínu jsem usedla, a její plod mi sládně na rtech. Zavedl mě do vinného sklepa.“ (Pís 2,3-4)

V tomto životě není pro nás vznešenější a světlejší konání, než je modlitba. Modlitbou povznášíme svou duši k Bohu a rozmlouváme s ním; vzdáváme čest jeho Božímú majestátu, prokazujeme mu svou úctu, kterou si zaslouží, děkujeme za nespočetné obdržené milosti a prosíme za odpuštění našich hříchů i za ty duchovní a dočasné milosti, kterých nám je nejvíce třeba.

Vskutku, není nic lepšího než modlitba. Tak nás učil i sám náš Spasitel: neboť čteme, že odcházel sám na horu, aby se modlil a trávil celé noci v modlitbě. (srov. Lk 6,12) Nejvíce tak činil, když se přiblížil čas jeho hořkého utrpení, jak čteme v evangeliu sv. Lukáše: „Modlil se ještě usilovněji.“ (Lk 22,44)

Náš Pán se nespokojil s tím, že nám dal příklad modlitby, chtěl nám také ukázat, jak je dokonalá, když nám odkázal mod-

litbu, která v krátkosti obsahuje vše, oč se potřebujeme modlit pro naše duchovní i dočasné dobro. Je to modlitba Otče náš, jistě ta nejlepší modlitba ze všech.

Ó má duše, buď vděčná svému Stvořiteli, že ti daroval skrze modlitbu tak účinný prostředek k obdržení všeho, co potřebuješ, a vypros si milost, abys nikdy nezanedbávala tak svatě a užitečně konání.

* * *

Po Ježíši Kristu nás žádný jiný svatý neučil svým příkladem výtečnosti modlitby tak dobře jako Panna Maria, neboť právem můžeme říct, že její život byl nepřetržitou modlitbou. Kde můžeme najít slova, která vyjadřují horlivé pohnutky jejího srdce, když ještě jako malé dítě toužebně očekávala Mesiáše, když ne ve slovech Davidových: „Probuď se, má slávo; probuď se, harfo, citero!“ (Ž 57,9) Můžeme dokonce říct, že horlivostí své touhy příchod Vykupitele uspišila.

Bylo to však zejména v čase, když Slovo se stalo tělem v jejím lůně, a život Matky Boží se stal neustálou a horlivou modlitbou, která pokračovala takřka nepřerušovaně, dokud její duše v extázi lásky neroztavila pouta těla a zanechala své svaté tělo, aby šla v ústrety svému Milovanému do nebe.

Nyní, když je Panna Maria sjednocena s Bohem ve slávě, nepřestává se přimlouvat za své věrné služebníky, kteří bojují zde uprostřed všech možných nebezpečí – společně se svým Synem, který je „stále živ a přimlouvá se za nás“ (srov. Žid 7,25), a obětuje nebeskému Otci své modlitby a prosby. Máme se pak divit tomu, že když Panna Maria se někdy zjeví svým věrným služebníkům, právě když se sama modlí, že tím ukazuje své přání, aby věřící následovali tak často, jak je jen možné, její příklad tak mocného prostředku k posvěcování?

Ze všech druhů modlitby je recitace růžence nejsnadnější a zároveň nejmocnější. Je to zvolání dítěte, které nepřestane mluvit ke své matce, dokud neobdrží, oč žádá; je to pokorný hlas žebráka, který neopustí bránu bohatého, dokud neobdrží hojnou almužnu.

* * *

Modlit se je dobré; avšak musíme se modlit dobře, pokud chceme obdržet plo-

dy své modlitby. Naše potřeby jsou vskutku početné a následně jsou i nespočetné milosti, o které můžeme prosit Boha. Nicméně, máme prosit nejvíce ze všeho o duchovní dary; co se týče dočasných věcí, můžeme o ně našeho Pána také prosit, ale jen aby nám pomohly k obdržení milosti Boží.

Máme se také modlit za naše bližní; avšak s tím rozdílem, že když se modlíme za sebe, jsme si jisti, že budeme vyslyšeni, zatímco tu stejnou jistotu nemáme, když se modlíme za druhé.

Konečně, naše modlitba, aby došla svého cíle, musí být spojena s vírou, pokorou, důvěrou a vytrvalostí. „Je třeba se stále modlit a neochabovat,“ (srov. Lk 18,1) říká náš Pán.

PŘÍKLAD - OBRÁCENÍ UMÍRAJÍCÍHO HŘÍŠNÍKA

V životě sv. Vincence Ferrerského je zmínka o muži, který vedl neuspořádaný život, umíral a doktoři už mu nedávali naději. S hrůzou si vyslechl tento výsledek vyšetření. Ihned se k němu přikradla myšlenka na věčnost, a byl tak uchvácen lítostí nad svými hříchy. Avšak nedůvěřoval Božimu milosrdenství, oddal se bezradnosti a myslel si, že si nezaslouží odpuštění.

Když se to dozvěděl sv. Vincenc Ferrerský, přišel k loži umírajícího a chtěl ho přimět k lítosti tím, že jej povzbudil k naději v Boží milosrdenství. Připomněl mu, že Ježíš Kristus zemřel za nás za všechny a že jako milosrdný otec přijal marnotrat-

ného syna do své náruče, odpustil Zacheovi, Maří Magdaléně a dobrému lotrovi na kříži, a i kdyby jeho hříchů bylo tolik co zrněk pisku na břehu moře, Pán Ježíš odpustí i jemu. Milosrdenství Boží nebude nikdy přemoženo, neboť je nekonečné a věčné.

Tato slova, která by stačila obměkčit ta nejzatvrzelejší srdce, však přiměla tohoto ubohého hříšníka jen k dalšímu rouhání. Skřípal zuby a oponoval, že nebude hledat odpuštění Ježíše Krista, ale raději zemře ve svých hříších, aby ho urazil

a zarmoutil ještě více. Při těchto slovech sv. Vincenc neztratil odvalu a osvěcen vnuknutím z nebe odpověděl: „Vy se musíte obrátit, aby nekonečné milosrdenství Boží mohlo skrze vás zářit ještě více.“

Nato se obrátil k přítomným a počal se modlit svatý růženec. A vskutku, jak je úžasné to vyslovit! Panna Maria, která je, podle slov sv. Bernarda, nadějí všech zoufajících, vyslyšela modlitbu, ve které k ní byly vyslány prosby za tohoto nešťastného muže. Modlitba růžence ještě neskončila, když se tento zatvrzelý hříšník změnil v jiného člověka. Doslova v jednom okamžiku se stal mírným jako beránek, přivolal si světce k sobě, aby vyslovil sladké jméno Panny Marie. Pak prolévaje slzy vyznal se ze svých hříchů jako dobrý lotr na kříži. Přijal svátosti a zemřel se všemi projevy potvrzujícími obrácení.

MODLITBA

Ó Panno Maria, nejdokonalejší Učitelko duchovního života, kéž se od Tebe naučím správně se modlit! Přimluv se, ó Matko, prosím, u svého Božského Syna, abych vždy mohl růst ve víře, pokore, důvěře a vytrvalosti, abych s radostí obdržel ovoce svých modliteb. Amen.

(Pokračování)

A. M. LÉPICIER: *The Fairest Flower of Paradise*. London 1922. Str. 292-303

Zdroj: <https://archive.org/details/FairestFlowerOfParadise1922/page/n4/mode/2up>

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Antifona ranních chval z modlitby breviáře o svátku Neposkvrněného početí.
- (2) Srov. Zj 12,1.
- (3) Antifona k Magnificat z druhých nešpor o svátku Neposkvrněného početí.
- (4) Námět soch je totožný s mariánským sloupem vztyčeným v r. 1638 v Mnichově a v Praze r. 1650, nejstaršími mariánskými sloupy v Evropě. Dle slov Žalmu 91,13 andělé mají pod nohama draka, lva, baziliška a hada, symboly hladu, války, moru a kacířství. [pozn. překl.]
- (5) Na tomto místě by měla následovat invokace „Královno nanebevzatá“. Invokaci k loretánským litaniiám však přidal až papež Pius XII. po vyhlášení dogmatu Panny Marie Nanebevzaté roku 1950, čili po napsání knihy. [pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

vi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: »Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmmý dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojďte na svatbu!« Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: »Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hod-

ni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.« Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostí. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: »Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?« On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: »Svažte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.« Mnoho je totiž povolanych, ale málo vyvolených.“

Uzdravit svět – 5. Solidarita a ctnost víry

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

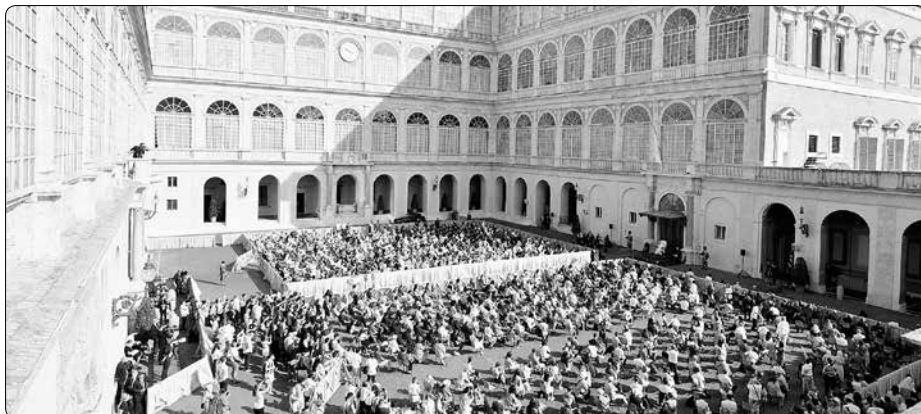
vždycky však tuto *provázanost* proměníme na *solidarititu*. Egoismy jednotlivců, národů a mocenských skupin spolu s ideologickou rigidností vydrží naopak „strukturní hříchu“ (*tamtéž*, 36).

„Slovo »solidarita« se poněkud vyprázdnilo a někdy se interpretuje špatně, označuje však mnohem více než jen nějaký sporadický projev štědrosti. Vyžaduje vytvoření nové mentality, která uvažuje v kategoriích společenství a počítá s upřednostněním života všech před shromažďováním statků ze strany některých.“ (*Evangelii gaudium*, 188) Toto je solidarita. Nejde jen o poskytování pomoci druhým, což je správné dělat; jde o spravedlnost (srov. *Katechismus katolické církve*, 1938–1940). Aby byla provázanost solidární a přinášela plody, musí být silně zakořeněna v člověčenství a v přírodě stvořené Bohem, potřebuje respekt vůči tvářím i zemi.

Bible nás hned od počátku varuje. Pomysleme na příběh o babylonské věži (srov. Gn 11,1–9): popisuje, co se stane, snažíme-li se dosáhnout nebe – svého cíle – odhlížejíce od spojení s lidstvem, stvořením a Stvořitelem. Je to slovní obrat. Děje se to však pokaždé, když se stoupá nahoru bez ohledu na druhé. Já, jen já. Přemýšleme o té věži. Budujeme věže a mrakodrapy, ale ničíme společenství. Unifikujeme stavby a jazyky, ale umrtvujeme kulturní bohatství. Chceme být vládci Země, ale ničíme biodiverzitu a ekologickou rovnováhu. Vyprávěl jsem při jedné předchozí audienci o rybářích od San Benedetto del Tronto, kteří letos přišli a řekli mi: „Vytáhli jsme z moře 24 tun odpadků, z nichž polovinu tvořily plasty.“ Pomyslete. Tihle rybáři znají tajemství rybolovu, ale vytažují z moře také odpadky, aby ho čistili. Země se ničí, chybí-li solidarita se zemí, která je darem a ekologickou rovnováhou.

Připomínám jeden středověký příběh, který popisuje tento „babylonský syndrom“ nedostatku solidarity. Tento středověký příběh vypráví, že když se během stavby této věže zřítíl dolů člověk a zabil, nikdo nic neřekl. Maximálně jen: „Chudák, udělal chybu a spadl.“ Avšak rozbi-

la-li se cihla, všichni naříkali. A kdo se tím provinil, byl potrestán. Proč? Protože cihla byla drahá. Výroba cihel vyžadovala čas a práci. Cihla byla cennější než lidský život. Každý z nás může přemýšlet o tom, co se děje dnes. Bohužel i dnes

Nádvoří Sv. Damase v Římě při katechezi papeže Františka 2. září 2020

může docházet k něčemu takovému. Poklesne nějaký ukazatel finančního trhu, jak v těchto dnech vidíme v novinách, a přinese o tom zprávu každá agentura. Zahnou-li tisíce lidí hladem, bidou, nemluví o tom nikdo.

Naprostým opakem Babylonu jsou Letnice, jak jsme slyšeli v úvodním čtení. (srov. Sk 2,1–3) Duch Svatý sestoupil jako oheň a vítr, uchvátil společenství zavřené ve večeradle, vlil mu Boží sílu a přiměl vyjít ven, aby všem hlásalo Pána Ježíše. Duch vytváří jednotu v různosti, vytváří harmonii. V příběhu o babylonské věži se nevyskytovala harmonie, šlo se vpřed za výdělkem. Tam se vyskytoval jen nástroj, pouhá „pracovní síla“, zatímco v Letnicích je každý z nás nástrojem pospolitosti a cele se podílí na vytváření společenství. Svatý František z Assisi to dobře věděl a inspirován Duchem Svatým dával všem lidem, ba každému stvoření jméno bratr a sestra (srov. *Laudato si'*, 11; srov. sv. Bonaventura, *Legenda maior*, VIII, 6; *Františkánské prameny*, 1. díl, str. 359).

Letnicemi se zpřítomňuje Bůh a vdechuje *víru* společenství, *sjednocenému v různosti a v solidaritě*. Harmonicky sjednocená diverzita a solidarita je cestou. Solidární různost má „protilátky“ na to, aby

žádný jedinec, který je jedinečným a neopakovatelným darem, ne onemocní individualismem a egoismem. Solidární různost má protilátky, jež uzdravují sociální struktury i procesy, jež zdegenerovaly na systémy nespravedlnosti a útisku (*Kompendium sociální nauky církve*, 192). Solidarita je tedy dnes cestou, kterou je třeba se vydat do post-pandemického světa k uzdravení našich interpersonálních a sociálních chorob. Jiná není.

Buď půjdeme vpřed cestou solidarity, anebo bude hůř. Znovu opakují: z krize vyjdeme stejní jako dřív. Pandemie je krize. Z krize vyjdeme lepší, nebo horší. Volit musíme my. A solidarita je cestou, po níž z krize vyjdeme lepší, nikoli povrchovými změnami, nějakým nátěrem, který dá vše do pořádku. Ale tím, že se zlepšíme.

Uprostřed krize nám *solidarita* vedená *vírou* umožní tlumočit Boží lásku do naší globalizované kultury nikoli budováním věží a zdí – a kolik se jich dnes buduje – které rozdělují, ale potom se zhroutí, nýbrž spřádáním společenství a podporováním procesů opravdu lidského a solidního růstu. A tomu napomáhá solidarita. Zeptám se: Myslím na potřeby druhých? Každý ať si odpoví ve svém srdci.

Uprostřed krizí a bouří nás Pán interpeluje a zve, abychom probudili a aktivovali tuto solidaritu, která upevňuje, podporává a dává smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno troskotá. Kež nás tvořivost Ducha Svatého povzbuzuje, abychom dali zrod novým formám rodinné pohostinnosti, užitečného bratrství a všeobecné solidarity.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)

Dvě ženy - stejné Srdce - jeden cíl

Každá žila v jiné době. Nikdy se nepotkaly. Ta první netušila, že za 200 let ji bude ta druhá následovat. Společná jim byla láska k Ježíši a touha spojit svá lidská srdce s jeho božstvím. Našly cestu k jeho Božskému Srdci, kterému obětovaly svůj život. **Svatá Markéta Marie Alacoque (1647-1690) a sestra Marie od Nejsvětějšího Srdce Bernaud (1825-1903)**, francouzské sestry řádu Navštívení Panny Marie. Obě uslyšely bolestné volání Božského Srdce a jeho touhu po lásce člověka: „Potupu a utrpení očekávalo Srdce mé. Čekal jsem, kdo by se nade mnou rmoutil, avšak marně; hledal jsem, kdo by mě potěšil, a nenalezl jsem.“ Rozhodly se stát se z lásky k Ježíši smírnou obětí a tím vynahradit všechny bolesti a utrpení, kterými je jeho Božské Srdce neustále sužováno.

Svatá Markéta Alacoque se stala ve světě známou díky třem zjevením, ve kterých jí Ježíš ukázal své otevřené Srdce toužící po lidské lásce namísto smutku a osamocení, kterého se mu od člověka dostává.

Oproti ní sestra Marie od Nejsvětějšího Srdce Bernaud, zakladatelka Čestné

stráže Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, není známa téměř vůbec. Narodila se 28. září 1825 v Besançonu ve Francii jako Anna Marie Konstance Bernaud. Už v pěti letech oznámila rodičům, že chce být řeholnicí. Rodiče to však nevzali vážně a v šestnácti letech ji provdali. Přijala to jako Boží vůli. Po čtyřech letech bezdětného manželství, plného strastí a utrpení, ovdověla. Bylo jí dvacet let. Boží Prozřetelnost ji zavedla do kláštera sester Navštívení v Bourgu (Francie), kde opět uslyšela Boží volání. Vstoupila do řádu a přijala řeholní jméno Marie od Nejsvětějšího Srdce Bernaud. Zde v hloubi duše pocítila bolestné volání Ježíše z Getsemanské zahrady: „Ani jednu hodinu jste nemohli se mnou bdít?“ – a po vzoru sv. Markéty Alacoque se rozhodla setrvávat u jeho Božského Srdce a obětovat mu jednu hodinu denně, aby mu vynahradila lidskou lhostejnost a nevděčnost.

To dalo v roce 1863 podnět ke vzniku Čestné stráže Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Tím se tak splnilo přání sv. Markéty Alacoque, aby po vzoru první čestné strážce – Matky Boží, svatého Jana a svatě Marie Magdalény – lidé setrvali pod křížem a tím těšili Ježíšovo Srdce. Pobožnost se začala rychle šířit ve všech kláš-

Marie od Nejsvětějšího Srdce Bernaud (1825-1903)

terech Francie a v roce 1864 byla oficiálně potvrzena papežem Piem IX., který se stal prvním členem Čestné stráže. Zpočátku patřily k Čestné stráži jen řeholní sestry, ale potom se toto hnutí velmi rychle rozšířilo do celého světa. Nyní existuje ve více než 30 zemích. Jeho centrum je ve francouzském Paray-le-Monial. Marie Bernaud zemřela roku 1903 a nyní probíhá proces jejího blahorečení.

*Za Čestnou stráž NSPJ
Kristina Roszaková*

Svatá Markéta Marie Alacoque (1647-1690)

Pod záštitou kardinála Dominika Duky a olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera se koná

NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN „ZA OBNOVU RODINY, JEJÍMŽ ZÁKLADEM JE SVAZEK MUŽE A ŽENY“

Pozvání přijal olomoucký biskup Mons. Josef Nuzík.

Procesí vychází z Bystřice pod Hostýnem a končí na Svatém Hostýně.

Termín: z 27. na 28. října 2020 (úterý - středa)

ORGANIZACE POUTĚ:

- **21.00 hod. - zahájení procesí** z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova)
- **00.00 hod. - mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně** – hlavní celebrant Mons. Josef Nuzík, pomocný biskup olomoucký.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od 21.30 hod.

Bude vypraven **autobus**, do kterého můžete nastoupit na těchto místech: **Kojetín** – od kostela Panny Marie (19.45 hod.) • **Kroměříž** – od kostela sv. Jana (20.00 hod.) • **Hulín** – autobusová zastávka na nám. Míru (20.15 hod.) • **Holešov** – autobusové nádraží (20.30 hod.).

Po skončení programu na Svatém Hostýně se autobus vrací stejnou trasou nazpět.

Vezměte s sebou: růženec, roušku (do baziliky), baterku.

V případě nepříznivého vývoje situace sledujte prosím aktuální informace na webu www.veceradlo.cz. Těšíme se na Vás!

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice

Povyšovat se nad dobro i nad zlo

O ezoterismu mocenských elit

Italský dominikán Antonio Olmi vyučuje systematickou teologii na teologické fakultě Emilia-Romagna v Boloni a vydává odbornou dvouročenku *Sacra doctrina*. Redaktor měsíčníku *Timone*, Lorenzo Bertocchi, si s ním přišel popovídat o teologickém pohledu na ezoterismus mocenských elit.

Hned u dveří mne překvapuje otec Olmi dotazem, zda jsem viděl film Stanley Kubrika „Eyes wide shut?“ Odpovídám, že ano, a hned se ptám: Doopravdy existuje onen „paralelní“ a elitářský svět anebo je to pouze námět pro film?

„Inu,“ odpovídá otec Olmi, „stále mne udivuje jedna podrobnost v tomto filmu. Jeho režisér totiž zasadil exteriéry klíčové scény ezoterického rituálu na šlechtickou usedlost, patřící členu jednoho z nejvýznamnějších elitářských rodů světa, totiž Rotschildů. Patrně tedy chtěl ukázat, že mezi mocí a ezoterismem existuje určitá spojitost, která během dějin při různých příležitostech vychází najevo.“

Nejedná se tedy o fantazii?

„Určitě můžeme říci slovy slavného teologa Romana Guardiniho z jeho díla *Konec novověku*, publikovaného roku 1950, že novověk se rodí s apostazi. Středověký svět spatřoval ve svém středu Boha, ten nyní se soustřeďuje na člověka. Můžeme mluvit rovněž o zpohanštění západního světa, ve kterém se člověk vydal hledat mýtické posvátno a pokouší se stoupat do nebe sám. Myslím, že tuto atraktivitu mezi elitami západního, zejména anglosaského světa, i zpohanštělý svět je možné pokládat za realitu.“

Jaké povahy je tento typ elit?

„Přináležitost, ať kulturní, ekonomická, sociální či politická vyvolává někdy radikální pocit nadřazenosti. Nejde o pocit výjimečnosti v nějakém zvláštním oboru nebo v určité, přesně vymezené činnosti, nýbrž přesvědčení o mimořádném »ontologickém« talentu, který některé lidi bytostně odlišuje od jiných, takže dosahují výsledků překračujících průměr právě na základě přináležitosti k jiné než běžné kategorii lidí.“

To působí dojmem jakési úporné sebeúcty...

„Takovéto sebevědomí však vzniká takzvaným »probuzením«, což je zážitek posvátna, spadajícího do symbolického rámce určitých poznatků a rituálů. Ovšem ezoterického rámce, který je nedostupný běžným lidem a jímž se vstupuje do dimenzí nadřazených realitě.“

Má to nějaké důsledky, které si mohou ověřit běžní smrtníci?

„Ti, kdo jsou »iniciováni« v těchto dimenzích, jsou si jisti přinejmenším dvěma věcmi. První je pocit, že stojí nad dobrem i nad zlem, jak se obecně chápou, a tudíž také nad zákony státu. Druhou je moc i povinnost řídit osudy lidstva a vést ho ke vzdáleným cílům, které ovšem nejsou pochopitelné pro běžné lidi.“

Opravdu elitní „loutkáři“, oddaní ezoterismu, jsou často docela neznámí. Proč je tomu tak?

„Úspěch dosažený v nejrůznějších oblastech lidského života může přimět lidi, aby věřili, že jsou »ontologicky« mimořádní, a iniciace »probuzení« je v tomto postavení utvrzuje. Čím více se stoupá po stupních iniciace, tím větší je osvobození od vazeb vlastních běžnému lidskému životu a slábne také touha po přímém zapojení do aktivit, jimiž se zaobírají běžní lidé.“

Znamená to tedy, že tyto „vyvolení“ se považují za natolik nadřazené, že světský úspěch a věhlas je něco, s čím by si nešpinili ruce?

„Ano. Iniciované osoby nižších stupňů, považované světem za »výjimečné«, jsou pouze začátečníky na cestě ezoterické dokonalosti. Zabývají se kulturou, ekonomikou a politikou pod vedením představených z iniciační hierarchie, jež je řízena »neznámými vůdci«, v nichž pouze křesťanský pohled dovoluje s jistotou zahlédnout padlé anděly.“

Tady je, myslím, nezbytné pomoci si při interpretaci evangeliem...

„Evangelium je přesný opak každé ezoteriky – řekněme takřka geometrický opak –, protože připouští hierarchickou povahu reality, avšak považuje ji za participaci na dokonalosti Boha. »Toho, jenž dává všemu pohyb, sláva vesmírem proniká a zaskvívá se, v té části víc a jinde méně žhavá,« jak začíná Dantův *Ráj*. Snaha být lepšími nás vede po stupních dokonalosti stále výš, až k dosažení svrchovaného Dobra, ve kterém všechna stvořená dobra mají svůj původ. Problémem ezoterických elit je skutečnost, že berou tragicky vážně ponoukání starozákonního Hada, tedy víru, že zbožštění dosáhne člověk neposlušností k Bohu, zaujetím jeho místa v rozhodování o tom, co je dobro a co zlo, a »stoupá« potom k nebi »přivlastňováním si« stupňů dokonalosti.“

Co je tedy správná cesta?

„Ta opačná. Na ní je jen posvěcující milost, kterou nám Bůh milosrdně uděluje, aby nás přivedl k zakoušení svrchované blaženosti a účasti na životě Nejsvětější Trojice podle slov sv. Atanáše: Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal Bohem.“

I bezvěrec se může domnívat, že moc a peníze jsou opravdu nástrojem zla. Je tomu tak?

„Zbožštění, o které se »iniciováni« pokoušejí, může být maximálně jen »angelizací«, čili připodobněním se přirozenosti padlého anděla, jak nabízí Satan Ježíšovi: »To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.« (Mt 4,9) To nejvyšší z dober, které démon může člověku přislíbit, však nespočívá v participaci na andělské přirozenosti (což by mohl udělit pouze Bůh), nýbrž ve sdílení určitých schopností, které z ní vyvěrají. Největší a nejvíce vytouženou schopností, kterou dovedou padlí andělé sdílet s lidskými bytostmi, je poznání. Vyprávění Randolfa Cartera, románové postavy spisovatele Howarda Phillipse Lovecrofta (1890–1937), popisuje velmi dobře podmanivost netušeného rozšíření těchto poznávacích horizontů, jimiž »neznámí vůdci« obdarovávají lidi, kteří se podvolují jejich vedení. Ne všichni lidé jsou však tak vyvinutí, že by kladli získané vědění na první místo, ne všichni mají odvalu prohlásit spolu s Dantovým Odysseem: »Žít nemáte, jak žije zvíře,

Vatikán proti zavádění interrupcí zadními vrátky

Vatikán protestuje proti zařazení tzv. reprodukčních práv do rezoluce OSN o boji proti koronaviru. Pod tímto titulem se skrývá přitakání potratům, včetně selektivních abortů s ohledem na pohlaví nenarozeného a plodu s diagnostikovanými zdravotními problémy. Potraty jsou v dokumentu představeny jako prvek „reprodukčního zdraví“ a jedno z práv, k nimž má mít každá žena přístup v rámci ochrany zdraví.

Generální sekretář OSN Antonio Guterres na plenárním zasedání v New Yorku ujistil, že dohlédne na to, „aby vlády nevyužily pandemii Covid-19 k porušování sexuálních a reprodukčních práv a zákro-

ků prováděných v této oblasti“, což znamená také interrupce. Na promluvu pronesenou po schválení rezoluce plenárním zasedáním reagoval představitel Svatého stolce upozorněním, že zanesení těchto práv do rezoluce o koronaviru je „hluboce znepokojující“ a „vytváří zbytečné roztržky“.

Vatikánskou pozici podpořily Spojené státy americké. Jejich reprezentant uvedl, že USA neakceptuje jazyk, který započítává potraty do tak obecných konceptů, jako jsou „zdravotní služby“ nebo „zdravotní péče“. USA odmítly také veškeré interpretace lidských práv, které by vyžadovaly od kterékoli členské země zabezpečení dostupnosti interrupcí. Kromě USA pro-

ti rezoluci hlasoval také Izrael; Maďarsko a Ukrajina se hlasování zdržely.

Stálý pozorovatel Svatého stolce, arcibiskup Gabriele Caccia, ve svém komentáři poukázal na povinnost postupovat společně v boji s pandemií. Vatikán od počátku podporoval ideu společné rezoluce, podpořené všemi členskými státy. „Škoda, že rezoluce, k níž se přistoupilo s úmyslem ukázat jednotu iniciativ plenárního shromáždění Spojených národů s bojem proti Covidu, je přijímána bez konsenzu,“ uvedl vatikánský diplomat.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
18. 9. 2020

Katolík činný v politice nemůže prosazovat umělé potraty

Předseda Papežské akademie pro život připomněl, že katolík na politické scéně nemůže prosazovat umělé potraty, ani souhlasit s jejich legalizací. Arcibiskup Vincenzo Paglia se koncem srpna zapojil v americkém katolickém portálu *National Catholic Register* do diskuse probíhající v několika latinskoamerických zemích na téma právní ochrany nenarozených a také v souvislosti s blížícími se prezidentskými volbami v USA.

Připomněl, že křesťanská nauka je v tomto ohledu zcela jasná a je obsaže-

na v *Katechismu katolické církve* (KKC, 2322). Italský arcibiskup poznamenal, že političti představitelé mají usilovat o vylepšení „špatných a hříšných zákonů“ a prosazovat všeobecnou podporu života každé osoby od narození po přirozený skon.

Ujistil, že Církev nechce politiky umlčovat, ale vybízí je, aby svoje postoje promýšleli ve světle víry, kterou vyznávají. „Jsou-li na omylu, nechceme je zavrhnout. Církev usiluje především o spásu hříšníka. Jsme odpovědní za to, aby se její čle-

nové obraceli k evangelium,“ ujišťuje arcibiskup Paglia.

Vybídl pak všechny katolíky k reflexi nad obsahem nauky *Katechismu katolické církve* a k tomu, aby ji prosazovali v oblasti vzdělávání, kultury a umění. „Církev musí přestat hrát obrannou hru. Musíme být stále ochotni ukazovat hloubku i krásu křesťanského tajemství,“ apeloval předseda Papežské akademie pro život v jednom z katolických portálů USA.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

však především dbát poznání a ctností.« (Peklo, 26) A tak démon, který prahne po tom, aby lidská stvoření odloučil od Stvořitele, slibuje lidem jiné dary: moc a bohatství, jež dovedou svádět bezprostředně a zkazit snadno i méně zdatné.“

Dobývá je snadnými prostředky...

„Ano. Vlastního cíle však Satan dosahuje, teprve když člověk přestane pokládat bohatství a moc za dar, a začne je považovat za důsledek svojí nadřazenosti nad ostatními, tedy svojí »exkluzivitu«, protože takto jej neřest pýchy zkazí úplně, a »hledáč sebezbožštění« se stává protějškem Boha.“

Otče Olmi, nemyslíte, že Církev nechává tento typ bádání a bdění ležet ladem? Jak to napravit?

„Víte, problém je to složitý. Lidé, o kterých mluvíme, nejsou »obyčejní hříšníci«.

Jsou to velice nadaní lidé, jejichž silná touha vyniknout, byla-li by správně zaměřena, by je mohla přivést ke svatosti, avšak svobodně a dobrovolně si zvolili cestu vyznačenou starodávným Odpůrcem. Je nevyhnutelné, že tento radikální odpor vůči Bohu, plynoucí z touhy po »sebezbožštění«, je přivede ke stejné radikálnímu odporu proti Kristu a Církvi. Jejich antikristovská bitva používá ty nejsubtilnější strategie »synů tohoto světa«, kteří »jsou k sobě navzájem prozíravější než synové světa« (Lk 16,8), a navíc jsou řízeni »neznámými vůdci«. Církev vícekrát upadla do jejich léček. Stačí připomenout případ Léo Taxila (1854–1907), který přišel v 19. století ve Francii se smyšlenými obviněními proti zednářství. Jeho umně sestaveným nesmyslům někteří církevní hodnostáři přizvukovali, což přivedlo Církvi obrovskou diskreditaci a podkopalo mnohé pravdivé antizednářské postoje.“

Znamená to tedy, že Církev dělá dobře, když stojí stranou?

„Ne. Chci říci, že je moudré, pokud se Církev nepouští do otevřeného boje proti »iniciovaným« elitám, protože jej nelze vést lidskými silami. Je však zapotřebí umocňovat víru v Ježíše Krista Krále, zasněžení se Panně Marií, která Hadovi rozdrtila hlavu, a nadále bez pošetilého optimismu i hloupé naivity šířit rozumné povědomí ohledně existence a způsobů fungování elit, které historicky anticipují apokalyptický příchod Antikrista.“

Rozhovor pro italský měsíčník „*Timone*“
(č. 198 / settembre 2020)

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
Z www.vaticannews.va/cs.html,
12. 9. 2020
(Redakčně upraveno)

Pondělí 12. 10. 2020

6:05 Obec Pobeďm **6:15** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech **7:20** V pohorách po horách (85. díl): Ostaš – Policko **7:35** Jak potkávat svět (80. díl): S Johankou a Miriam Hanikovými a Jakubem Junkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Outdoor Films s Jiřím Horčíčkou a Radimem Zhořem (60. díl): Divočinou Aljašky **10:45** Bačkorám navzdory: Poslední etapou k cíli **11:02** Zámek Židlochovice – zahrada času **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **13:25** Bolívie – V srdci Bolívie **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Cvrlikání (55. díl): Plyš **15:45** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **16:00** V souvislostech **16:20** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojd'te, vraťme se k Hospodinu **17:15** Smírčí kříž **17:40** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka, a Josef Špaček **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** O létajícím farář **18:25** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtove luce **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů **18:40** Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **19:05** Spirituál Kvintet na Dostavníku 2013 **19:50** Přejeme si... **20:05** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (97. díl) [P] **21:20** V pohorách po horách (52. díl): Vozka – Hrubý Jeseník **21:30** Za obzorem **22:00** Zambijský Bambo **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Kulatý stůl: Destigmatizace psychických onemocnění **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 10. 2020

6:05 Slavnostní koncert s inaugurací renovovaných varhan, kostel sv. Vojtěcha, Opava **7:30** Noční univerzita: Markéta Kutilová – Sýrie, Kurdové, Turecko, ... mír v nedohlednu **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Dobrodružství před kamerou (14. díl) **10:45** Don Bosco: Světec, který skákal salta **11:20** Příroda kolem nás: Surikata a labuť **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Obnova objektu Libušín po požáru **13:20** Štětec a pištalou **13:40** V pohorách po horách (85. díl): Ostaš – Policko **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **15:00** Súdán: Sen naděje **15:30** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **16:00** Muzikanti, hrajte **16:35** Až na pokraj: Církev papeže Františka **17:25** Egypt – unesené nevěsty **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **18:25** Od slunéčka do tmy: O prokletém fojtovi **18:35** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtove luce **18:45** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli Statečný mravenec **19:30** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Klapka s Alenou Krejčovou [P] **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Za obzorem **22:10** Po stopách Ježíše Krista (6. díl): Blahoslavenství **22:40** Koncert a cappella: Podzimní festival duchovní hudby 2015 **23:35** Štětec a pištalou **0:00** Cenakolo: svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **0:40** Terra Santa News: 7. 10. 2020 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Středa 14. 10. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2020 **6:25** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pojd'te, vraťme se k Hospodinu **7:20** Čas pro Malawi **8:10** Mezi pražci (90. díl): Říjen 2020 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** Příroda kolem nás: Pes hyenový a havran polní **10:35** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P]

TELEVIZE DOBÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Beránci a vlci: Rožnovské slavnosti 2019 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Až na konec světa **15:35** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2020 **16:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (159. díl) **17:25** Indie: Jeden **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtove luce **18:20** Od slunéčka do tmy: Ondra a Kuba **18:40** Až na pokraj: Církev papeže Františka **19:30** Terra Santa News: 14. 10. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (88. díl): Adonai [L] **21:15** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **21:35** Za obzorem **22:10** Noční univerzita: RNDr. Petr Rysávkva – Střevní mikrobiom v souvislostech [P] **23:25** Generální audience papeže Františka **23:45** V pohorách po horách (34. díl): Rakytov – Velká Fatra **0:00** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **0:30** Starý židovský hřbitov v Praze **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Čtvrtek 15. 10. 2020

6:05 Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **6:30** Outdoor Films s Milošem Brunnerem a Odile Velomana (62. díl): Madagaskar, moje srdceční záležitost **8:05** Terra Santa News: 14. 10. 2020 **8:25** Po stopách Ježíše Krista (6. díl): Blahoslavenství **9:00** Hřiňovský kostelík na Islandu **9:30** Kulatý stůl: Destigmatizace psychických onemocnění **11:00** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **11:15** Živě s Noe: Karmel Edith Steinové [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Obnova objektu Libušín po požáru **13:25** Zeno Kaprál, básník **14:00** Živě s Noe: Karmel Edith Steinové [L] **14:35** Slavnostní koncert s inaugurací renovovaných varhan, kostel sv. Vojtěcha, Opava **16:00** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2020 **16:20** Generální audience papeže Františka **16:45** V pohorách po horách (85. díl): Ostaš – Policko **16:55** Likvidace lepy **17:05** Den na koncilu: Událost, která změnila církev **18:10** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtove luce **18:20** Od slunéčka do tmy: Vlk a liška **18:30** Ovečky (6. díl) [P] **19:00** Večeře u Slováků: 29. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (81. díl): Ponk [L] **21:15** Práce jako na kostele **21:30** Živě s Noe: Karmel Edith Steinové [L] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2020 **0:30** Causa Carnivora **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Pátek 16. 10. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2020 **6:25** Jak potkávat svět (52. díl): S Annou a Jiřím Pospíchalovými **7:50** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **8:15** Stíny barbarské noci **9:00** Laičtí misionáři v IQUITOS **9:25** Noční univerzita: Misionáři bez lodi – PhLic. Kateřina Lachmanová **10:35** Misionář pod sopkou **11:05** ARTBITR – Kulturní magazín (97. díl) **11:15** Živě s Noe: Misijní neděle [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **13:15** Spirituál Kvintet na Dostavníku 2013 **14:00** Živě s Noe: Misijní neděle [L] **14:35** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **15:05** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **16:05** Mezi pražci (90. díl): Říjen 2020 **16:55** Cestujeme regionem Záhorie **18:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2020 **18:20** Od slunéčka do tmy: Odraný kůň **18:35** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtove luce **18:45** Klapka s Alenou Krejčovou **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Na misiích v Česku [L] **21:40** Živě s Noe: Misijní neděle **22:15** Zahradní slavnost: Pavlovice u Přerova **23:40** V pohorách po horách (85. díl): Ostaš – Policko **23:55** Biblická studna **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 10. 2020

6:05 Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **7:15** Sedmihlásky (141. díl): Na fojtove luce **7:25** Cirkus Noeland (18. díl): Roberto, Kekulín a dvě sestry **7:50** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli Statečný mravenec **8:30** Ovečky (6. díl) **9:00** GOODwillBOY IV. (3. díl): Ski Jumping **9:40** V posteli POD NEBESY IV. (4. díl) **10:40** Příroda kolem nás: Potkali jsme u vody (hroch, motýlice a slípka zelenonohá) **10:55** Kurzy Alfa **11:10** Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2020 **11:30** Můj chrám: Kostel Panny Marie Královny míru, Praha-Lhotka a Josef Špaček **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Cvrlikání (81. díl): Ponk **15:20** Na úsvitu společných dějin **15:55** Cestujeme regionem Záhorie **16:55** Z krajiny za obzorem II.: MFF Strážnice 2019 **18:00** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **18:30** Klapka s Alenou Krejčovou **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok do Hradce [P] **20:55** V pohorách po horách (86. díl): Lysec – Velká Fatra [P] **21:05** Hyacinta – Zázrak z Fatimy (1/2) **21:55** Hyacinta – Zázrak z Fatimy (2/2) **22:45** Za obzorem **23:15** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **23:30** Za obzorem **0:05** Harfa Noemova: Josef Špaček hraje sólo **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Neděle 18. 10. 2020

6:05 ARTBITR – Kulturní magazín (97. díl) **6:15** Řeckokatolický magazín **6:35** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Zeň objevů 2019, 2. díl **7:20** Yiddish Glory (Kanada/Rusko) **8:15** Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **8:40** Cvrlikání (81. díl): Ponk **9:50** Večeře u Slováků: 29. neděle v mezidobí **10:15** V pohorách po horách (56. díl): Prachovské skály – Český ráj **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Uherské Hradiště [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Buon giorno s Františkem [P] **13:35** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **14:20** Muzikanti, hrajte: Doubravanka [P] **15:25** Poletuchy: Na skok do Hradce **16:15** Noční univerzita: RNDr. Petr Rysávkva – Střevní mikrobiom v souvislostech **17:30** Po stopách Ježíše Krista (7. díl): Ty jsi Kristus ... **18:00** Sedmihlásky (142. díl): Kolem naší chalupky [P] **18:05** Cirkus Noeland (19. díl): Roberto, Kekulín a podivný dárek **18:30** Hermie – obyčejná housenka **19:05** Ovečky (6. díl) **19:35** Příroda kolem nás: lev a roháč **19:50** Přejeme si... **20:05** Klasika folklórně: Rožnov pod Radhoštěm **21:40** Vitráže v kapli Ducha Svatého **22:05** Klapka s Alenou Krejčovou **23:10** Zřím Řím **23:30** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Egypt – Stigmatizovaný křížem **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů [P].

Pondelok 12. 10. o 22:30 hod.: Ruženec z Fatimy

Priamy prenos modlitby.

Utorok 13. 10. o 21:15 hod.:

Matka Cabrini (dokument)

Dokumentárny film o živote a misijnom pôsobení sv. Františky Cabriny – Matky vysťahovalcov. Táto reholná sestra mala výnimočne hlbokú úctu k Božskému Srdcu Ježišovmu.

Streda 14. 10. o 8:10 hod.:

Zabudnuté poklady

Slovensko je bohaté na architektonické a umelecké skvosty v podobe sakrálnych objektov. Prostredníctvom nášho nového dokumentárneho formátu vám chceme niektoré takéto, často zabudnuté, alebo prehliadané poklady priblížiť.

Štvrtok 15. 10. o 17:20 hod.:

A teraz čo? (Môj manžel je neveriaci)

Môj manžel je neveriaci... Mám ho „obracat“? Alebo to mám ne-

chať tak a len sa za neho modliť? Čo je najlepšie v takejto situácii? Odpovede hľadá kňaz Tibor Reimer.

Piatok 16. 10. o 20:30 hod.: Poznačení Bohom – Svätý Jozef Kupertínsky (dokument)

Dokument nám priblíži život tohto významného mystika 17. storočia, ktorý svoj život prežil na rôznych miestach, vždy v poslušnosti voči predstaveným. Kamkoľvek prišiel, vždy priťahoval húfy veriacich, túžiacich po stretnutí s ním.

Sobota 17. 10. o 20:30 hod.:

Pius XII.: Pod rímskym nebom 2/2 (film)

Rím 1943. Mesto okupujú nacisti. Tisíce Židov sú v ohrození života. Vo Vatikáne, neutrálnom štáte na území Ríma, sa pápež Pius XII. urputne snaží uchrániť ho pred hladom a úplným zničením.

Nedeľa 18. 10. o 9:00 hod.:

Milión detí sa modlí ruženec a svätá omša

Priamy prenos z kaplnky Pápežských misijných diel na Slovensku.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. ŘÍJNA 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 10.		PO 12. 10.		ÚT 13. 10.		ST 14. 10.		ČT 15. 10.		PÁ 16. 10.		SO 17. 10.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1734	1953	1213	1346	1708	1924		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1559	1756	1213	1346	1708	1925		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1735	1954	1217	1351	1710	1926		
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1557	1754	1170	1300	1186	1317	1735	1954	1218	1351	1562	1760		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1724	1943	1218	1351	1711	1927		
Závěrečná modlitba	721	813	1557	1754	1171	1301	1558	1755	1560	1757	1561	1758	1562	1760		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 10. 10.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1560	1757	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1737	1956	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	812	721	813	1557	1754	1180	1310	1196	1328	1737	1956	1227	1361	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1731	1950	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1557	1754	1181	1311	1558	1755	1560	1757	1561	1758	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 11. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 25,6–10a
 Ž 23(22),1–3a.3b–4.5–6
 Odp.: 6cd (*Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.*)
 2. čt.: Flp 4,12–14.19–20
 Ev.: Mt 22,1–14

Pondělí 12. 10. – nezávazná památka sv. Radima

1. čt.: Gal 4,22–24.26–27.31–5,1
 Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7
 Odp.: 2 (*Buď velebeno Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 13. 10. – ferie

1. čt.: Gal 5,1–6
 Ž 119(118),41.43.44.45.47.48
 Odp.: 41a (*Ať se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 11,37–41

Středa 14. 10. – nezávazná památka sv. Kalista I. (Kalixta)

1. čt.: Gal 5,18–25
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)
 Ev.: Lk 11,42–46

Čtvrtek 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Ef 1,1–10
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 16. 10. – nezávazná památka sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: slavnost sv. Hedviky)

1. čt.: Ef 1,11–14
 Ž 33(32),1–2.4–5.12–13
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 Ev.: Lk 12,1–7

Sobota 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Ef 1,15–23
 Ž 8,2–3a.4–5.6–7
 Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)
 Ev.: Lk 12,8–12

NA ŽIVOTNÍ CESTĚ S BOHEM

OTCOVO SRDCE

Neal Lozano - Matthew Lozano • Z angličtiny přeložil Jiří Černý • Redakce Daniel Mikšík • Předmluva John Eldredge a P. John Horn SJ

Kniha odkrývá životodárnou pravdu a krásu lásky Boha Otce ke každému z nás. Neal Lozano nám svým rozjímáním, životními příběhy i osobními modlitbami umožňuje snáze spatřit a zakusit něžnou lásku nebeského Otce, který je „Abba“.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 115x165 mm, 276 stran, 349 Kč

VÝZVY STÁRNUTÍ

Aleš Opatrný • Redakce Kristina Veselá

Tato útlá knížka chce napomoci k tomu, abychom se úkolu stárnutí, který je také přípravou na smrt, včas chopili a dobře se ho zhostili. Autor, katolický kněz a pastorální teolog, vede čtenáře krok za krokem k přemýšlení o tématu a vybízí k modlitbě, aby tak bylo možné zakoušet i nadále na životní cestě Boží vedení a doprovázení.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 115x165 mm, 120 stran, 189 Kč

KAPESNÍ PŘÍRUČKA PRO VARHANÍKY

VARHANÍKEM V NAŠICH ČASECH

Michal Altrichter • Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová • Recenzent doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D.

Služba varhaníka, v místech, kde má svou tradici, patří k duchovnímu bohatství chrámu, ale i společenského a kulturního života.

ho života. Text reflektuje nesnadnou profesi z pohledu spirituality. Dbá nejen o praktická provozní témata, ale připouští rovněž otázky niternějšího rázu.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 40 stran, 48 Kč*

BLAHOŠLAVENÝ K NÁM PROMLOUVÁ

SEDLÁK PROTI HITLEROVI • SKRYTÝ ŽIVOT FRANZE JÄGERSTÄTTERA

Erna Putzová • Z němčiny přeložila Jindra Hubková • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Předmluva Dr. Ludwig Schwarz SDB, biskup linecký, a Dr. Manfred Scheuer, biskup innsbrucký, vicepostulátor

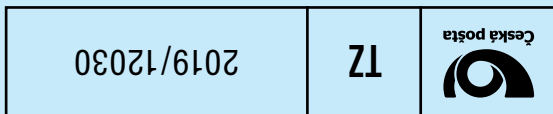
Kniha podává barvitý životní příběh rakouského sedláka, který odmítl obsazení své země nacisty a následně i službu v nacistické armádě. Franz Jägerstätter byl beatifikován v roce 2007, ještě za života své ženy a tří dcer. České vydání knihy obsahuje i výbor zásadních Jägerstätterových textů, dopisů a příspěvů. Na motivy jeho života natočil v roce 2019 režisér Terence Malick film *Skrytý život*, který získal cenu ekumenické poroty na festivalu v Cannes.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 168 stran
+ 8 stran černobílých fotografií,
229 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@matticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.matticecm.cz

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@matticecm.cz; <http://svetlo.matticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@matticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@matticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.matticecm.cz; inzerce: redakce@matticecm.cz. Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc